

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BAYAN YANI

131

İLK OYUMMUŞ GİBİ
UMUT DOLU!..

VE SON
OYUM
OLABİLİRMİŞ
GİBİ...
ÜRKÜ-
TÜCÜ!..

Şpet

NISAN 2023 / 04 - 20 TL K.K.T.C: 24 TL

- Hayırlı akşamlar Sıdıkam, Kenar ben. Kenar Öbürtekin. Alo... Seni çiftlikten arıyorum. Var mı bi arzun, isteğin?

- Teşekkür ederim Kenar. Gene boş beleş konuşacaksan telefonu kapatmanı arzuluyorum. Önüne gelmez bir his, elimde değil, kapamanı, uzunca bir süre daha aramamanı, yarın yokmuş gibi, çılgınca arzuluyorum...

- Ehem, iş yerindeyim Sıdika, çiftlikteyim şu an. Çok rica ediyorum, güzel Türkçemizin lastikli kelimelerini çekip çekip bırakma suratıma. Şu an ciddi bir pozisyondayım. Sahi sen hangi pozisyondasın?

- Ne diyosun gene be Kenar? Hem sen ne çiftliğindesin? Ali Baba filan gibi bir yetkilisi yok mu o çiftliğin? Senin mesai saatleri içinde çiftliğinden doğru telefon tacizi yapmana bir şey demiyor mu? Seni bir denetleyen yok mu çiftliğinde Ali Baba'nın?

- ...diye bağırır arzu dolu erotik kadın...

- Eşek kadrosu seni. Kapa len şu telefonu, terbiyesiz.

- Bir saniye Sıdika, reca ediyorum kapama, istişare edelim.

- Erotik istişare mi?

Aklın telefon sululuğu yapmaktan başka şeye çaışmıyor ki senin.

- Yok yav. Ben bu çiftlik işini tam izah edemedim. Bir saniye bi durursan onu biraz açayım. Üç vardiya halinde çalışan hakiki bir iş yerinden bahsediyoruz burada. Park yeri, çay kahve makinasının yanı sıra çay ocağına direkt bağlı diyaforon olan samimiğ bir işletme. Çiftlik deniyor ama, ecebe lisanslarda böyle oturduğu için o şekli kullandım ben de: Trol Farm... Yani bir trol çiftliğini sevk ve idare ediyorum Sıdika. Vikipedi'ye göre bazı ülkelerde "trol factory" yani trol fabrikası da deniyor. Ama kendim için fabrikatördense çiftlik işletmecisi titirini daha uygun görüyorum. Ben içimizden biriyim Sıdika.

- Eh, yakışır... Trol oldun yani...

- Trol demiyelim de troller Sıdika. Ekmeğinin peşindeki onlayn esnaf... Ticaretine bakan çevrimiçi küçük işletme de diyebiliriz. Sabahın besmeyleyle açıyorum tükkanı, yola paspası atıyorum, diyaforon günün ilk çaylarını söylüyorum... Sonra başlıyoruz arkaşaşlarla piti piti klavye şakırdatmaya. Eskiden piyasaya fason tişört dikten bi atölyeden burası. Batınca, bir abilerimin desteğiyle ben kiraladım. Eski dikiş makinelerinin yerine yüz kadar laptop dizip, üç vardiya da altı yüz civarı kardeşimi istihdam ettim. Şimdi var mı trol çiftliğimden bir

arzun bir isteğin?

- Oh sana tetikçileri toplamışsın güzelcene oraya. Çiflik diyo bi de manyak...

- Yalnız, bağırmasan Sıdıkam... Telefonun sesin mekâna yayılıyor, ayıb oluyor personelin önünde. Sanal tetikçilik filan, yanlış kelimeler bunlar. Hür ticaret, niçün bir reklam şirketi bir tanıtım ajansı olarktan düşünülmesin ki bu hadise? Nitekim ücreti karşılığında nebeylem bir yogurdu övmeyi yahut rakip yogurt firmasının kabından afedersin at pışığı çıktığı ve sahibinin afedersin geceleri kadın kıyafetiynen dolaşp fuhş ettiği...

- Yogurt mu dedin?

- Misal olarak, İlla da siyasi trollük edilecek diye bir şey yok yani. Neo liberal herkeş bilir bunu. Piyasa kendi koşullarını oluşturur. Şimdi seçim zamanı, siyaset şeysi tabii olarak çok gidiyo bu ara. O biter, atıyorum enişdesini övdürmek, yahut kayını iten dötüne sokturmak isteyen piyasa koşullarında, ücretini ödemek suretiyle hizmet alır.

- E ordan kıralkı katillige de atlırsın sen. Klavye başında haysiyet cellatlığı yapıcam diye haybeye mekan kirası internet parası ödiyeceğine direk "sahaya" çakırsın.

Etik olarak aynı.

- Atık mi etik mi dersen ticarette atık olup fırsatı gördüğü yerde üstüne atlayan rızıklanır. Sonradan etik gotik olur, kârı minimize edip piyasayı bertirler, atık olup önceden cebini dolduran alı yolunu gider. Tabii sen köhne bir zihniyetlen bunları anıyımır, çağyı sdöğru okuyamıyorsun. O ayrı... Ah dedem yaa... Ama ben seni böyle sevirimur be Sıdika. Sen o masumiyetini kuru, evde otur ben piyasa koşullarında çarpışır cip, çatı dupleks, silikon ne lazımsa getiririm eve. Zaten zihniyet olarak beybımmır bi insanın, defalarca kez çocuk doğur bana, evde bebek patlaması yap ben bakarım sana. Çocuklar büyü-yünce onlarla beraber sahaya çıkarm: Öbürtekinler İnşaat...

- Oysa sen kendi koşullarında yine de iyi bir insandın be Kenar. Bu ne ki şimdiki; saf kötülük, berrak ayılık...

- Berrak ayı mı? Ayıboluyo ama Sıdika. Seni edep dairesi içine davet ediyorum. Hişt... Kapama telefonu sadakatsiz kadın, rıyakâr... Sıdika derhal telefonu aç, kadınlık vazifelerini yerine getir! Lan!.. Alo? Bunu sen istedin ey alüfte. Kendi düşen ağlamas o vakit. Haddini bil Sıdika! An itibarıyla çiftliğimdeki tüm trolleri devreye alıyorum Sıdika, bittin sen. Sıdika defol... Dış mıhrak, maşa, takunya tak tak orsu kaltak, şer mahfilli, nifak odası... Alo? Tirrik... Lan!

Deprem bölgesinde Alevilere oruç dayatması... Kahvaltı yok, öğle yemeği yok.

İRTİCA ELDEN GİDİYEAH
LAİKLİK GELİYEAH!

BAYAN YANI AKTÜEL

**SANAT DÜŞMANLA-
RINA, EMEK DÜŞMAN
LARINA, HAK DÜŞ
MANLARINA, KADIN
DÜŞMANLARINA, HAY-
VAN DÜŞMANLARINA
AĞAÇ DÜŞMANLA-
RINA, ÇOCUK
DÜŞMANLARINA, HUKUK
DÜŞMANLARINA, NEŞE
DÜŞMANLARINA, ÖZ
KAĞIT DÜŞMANLARINA, YOK**

İhmaller kabusu ülke... Ölümlerden ölüm beğen...

Cumhur İttifakı 6284 ve İstanbul Sözleşmesi'ni kaldırma şartını garanti ederek bünyesine kattığı yeni partilerle birlikte tam bir erkek ittifakı kurdu.

EX'TEN TANELER

PAPARAZZİYE

❖ Esasen **EX** bir depremi yaratan ve yaşatan sadece doğa değildir.

❖ **EX** evlilik müessesemde iki eksik vardı. **EX** ve **Evlilik**.

❖ Bir **EX**'ten yer üstünden ne gördük ki, yer altında ne görülm **Acaba?**

❖ Şayet Evlilik ve Çocukluk, birinin sırtını ovması, keşemesi, kaşması yalnızlığı değilse, hiç çocuk olmamışım ve **EX** evliliğimde evlilik değilmiş meğer.

❖ Dünyaya gelmeyi de, dünyadan gitmeyi de biz seçemiyoruz ya, bu **EX** hayat zaten en başından bizim değilmiş ki.

❖ Birisine **EX**'inden dertlenmek iyidir, çünkü o her zaman kendisinin daha kötü şeyler yaşadığını anlatacaktır ve senin **EX** derdin hafifsenilecektir ilk saniyede.

❖ “Bir yastıkta kocayın” **EX** temennisi diye bir şey kalmadı, esasen yastıklar da çift yaratılmış “Çift yastıkta bir başına kocamak” temasında artık.

❖ **EX**'ten ayrılmak, ortak geçmişin olmayan **EX**'i gelecekte de görmeme kararındır.

❖ Tarihler boyunca **EX**'ler, emellerimizi, amelleri ile yıkacaklardan seçilmişler.

❖ Mesela, “Tanrı aptal şansı versin” dilerdin, şanslı aptal bir **EX** çıkarabilir karşına..

❖ “Erkeğin kalbine giden yol midesinden geçer” ama, **EX**'in kalbine giden yol **Anjiyo**'dan geçer.

❖ “Yanlış anlamal!” deme ile başlar yanlış anlamalar bütün **EX** vakalarında.

❖ **EX** evlilikler aşk üzerine ise, **EX** boşanmalar aşkın ters gitmiş hali nefret üzerine mi **Acaba?**

❖ Eğer bir gün acıdan başka bir şey hissedersen, hissedebilirsek, cesaretleneceğiz, işte o an cesur hissedeceğiz **EX**'lere karşı.

❖ **EX** tarafından aldatıldığını “bir dost ...” diyen telefonda ki sesten öğrenmiyorsun, mesela bazen de direkt bir dost ile aldatılıyorsun.

❖ Her **EX**'in bir şiddet yedirişi vardır.

❖ Her şey iyi gidiyor gibiyken, “ayrılalım” diyen **EX** sevgilinin mutlakla iyi giden **NEXT** bir sevgilisi vardır...

❖ Belki de, iyi bir **EX** ilişkinin sırrı, asla en yakışıklıya, en güzeye, en zengine yönelmemektir.

❖ **EX** sahte sevgi bile göstermek değil, gerçekten sevmeyi öğretir insana.

❖ Kocasız bir kadına çözülmesi gereken sorun olarak yaklaşan **EX**'lerden en hâkiki çözülmemeyen sorun.

❖ Aslında, **EX** bir ilişki de bazen yapılması gereken tek şey, senin olması gereken özgürlüğünü almaktır.

❖ “Yaşlılığı yaşamak” diye bir şey de varmış ki, Yaşlılığımızı yaşatmadı bu **EX**'ler bize.

❖ Bir **EX**'in Eski karısı olmak, karısı olmaktan çok daha zordur.

❖ İnsan ailesinden sadece Evlilik ya da Ölümle kaçabilir ve iki şekilde de **EX** olmuştur kaçış objesi.

❖ Ve bazen **EX** bir hüznün o kadar derindir ki, fiziksel olarak can yakabilir.

❖ Bütün **EX** evliliklerde hiçbir sorunsal şey yoksa, çok şey var demektir..

❖ BBazen, en zor **EX** kararlar, vermesi en basit kararlar olabilir.

Raziye İçoğlu

❖ Anılarımızı ve Ailemizi seçemeyiz, ama **EX**' lerimizi seçebileceğimiz halde bile seçemeyiz.

❖ Arkadaşların okula başlar, evlenir, çocuk doğurur, sıra senden beklenir ve artık arkadaşlarımız **EX** oluyor, ölüyor, sıra bizden beklenir..

❖ “İtirafı olan var mı?” bu mazlum **EX** kedere...

❖ İki yalnız **EX**, bir doğru çift edebilir mi, Acaba?

❖ **EX**'ler hayal bile edemeyeceğiniz hayal kırıklığına uğratırlar EXpress hızında.

Mesela, güven kazanmak da, güven kaybetmek de aynı **EX** ile öğrenilebilir bazen.

❖ Göz doktorum göz kontrolde bilgisayarın ölçümü dışında, tekrar merceklerle göz testi çizelgesinde yeni bakış kontrolü yaparken, “insan aslında beyni ile görür” diyerek biraz düşük no gözlük reçete yazdı. Mesela; **TEXT**'i bile beyninle görürsün de **EX**'i beynin nispetinde göremezsin.

❖ Bazen de, **EX**'ten daha kötüsü, başka **NEXT** bir **EX**'tir.

Feyhan Güver

ÖNÜMÜZDEKİ
HAFTA Bİ
LONDRA
YAPAYIM
DİYORUM,
DÜKKANI ÇOK
BOŞLADIM..

İYİ İYİ BİZİMKİLERE
DE Bİ GÖRÜN..
ALBERTLA GÖRÜ-
ŞECEK MİSİN?

BİLMİ-
YORUM
Kİ..BENCE
OLMAYIZ BİZ
ONLA!

EXTEN NEXT
OLDUĞU NERDE
GÖRÜLMÜŞ
BACIM..

KIZIM GÖRÜŞ
..GETİR GÖTÜ-
RÜNÜ YAPSIN
GELİRKEN BA-
AAAY DERSİN!

GEL KIRIŞIK FALINA
BAKAYIM.. AHANDA
ALBERT' IN A'SI.. SİZ
GÖRÜŞECEKSİNİZ..

YA ŞARTLANDIRIYOSUN
LİLBETH..POFFF BAKALIM YA
HAYIRLISI..HAYIRLIYSA
BERİ!.. HAYIRSIZSA GERİ!..

KAHVEMİN KÖPÜĞÜNDEKİ HAYAT

Pazar sabahı çok kötü bir nöbetten çıktım. Gecemin korkunçluğunu yaratan, fiziksel yorgunluk, uykusuzluk kaynaklı asla değil; ruhsal yorgunluk... Depremden saatler sonra göçük altından çıkarılan, anası babası ölmüş küçücük bir yavruyu uyutup elektrikli testereyle kolunu bacadığını kestiğimiz; bel kemiği kırılmış hayatı boyunca yatağa bağımlı olacak genci 'hayatta tutma' çalışmalarıyla geçen; dışarının zifiri karanlığından da karanlık bir gece düşünün... 'Hayat mı, o neydi, güzel bişey değil miydi hayat?'

Bu hislerle eve gitmeden, açık hava, gölün kenarında bir yerde kahve içip kendime geleyim dedim. Küçükluğümden beri bulduğum her ortamı, insanları gözlemeyi, bi çeşit içtisel röntgenicilik hesabı, yan masaları dinlemeyi sevişimdir. Kendim ortada bir masa seçip oturdum, üç yanım insan bir yanım gölle kaplı... Garson geldi:

-Merhaba, sade bir Türk kahvesi alabilir miyim?

-Sade di mi abla?

-Evet, sade.

-Türk mü, nescafe mi olsun abla?

- (Üstüne bastırarak tekrarlıyorum) Sade Türk Kahvesi lütfen... Bu arada benim lafım bitmeden cebi çalıyor; garson, benimkinden 5 model yeni, muhtemelen kendinden akıllı telefonuna cevap vererek uzaklaşıyor.

Ne acaba bişey; doktorum, o telefona o parayı vermem; garson arkadaş muhtemelen hayatının 2 yılını o telefon için ipoteklemiş...

Tam yan masama bir anne ve kızı oturdu. Anne esmerliğine inat sarışın, saçlarının dibiyeye boyaya inat olabildiğince siyah; yoğurt dökülmüş patlıcan kıvamında; kızı ise muhtemelen gözlüğüyle marşislar arasında kozmik bi enerji parçası olmaları çünkü yüzünün tamamı yakını kaplıyor.

-Kızım arabayı 'kitledin' di mi, yeni aldığın 'eşortmanı' niye giymeden ki bu renk yakışmıyo sana; gölün 'kenarında' hiç yer yok, neyse otur iki 'böörek' yiye kalkcez nasılsa... -Bu masa 'pirizli', gel anne 'şarza takcam' telefonumu.

Bu arada garson siparişimi getiriyor, şaka gibi: 'sütlü nescafe' getirmiş. Ben varsa birkaç beyin nöronu, onlarda sinaps yaratma umuduydu

garsonun gözlerini taaa içine bakarak tane tane yineliyorum. Sade Türk kahvesi istemiştim ben...

Yandaki anne-kız böreye yumulmuşlar bile... Ve o muhteşem sohbetleri devam ediyor:

-Bak dedim sana 'gardolaptaki şemşey'e al' diye, bulutlar kararı. Buranın 'ah-cısı' iyi valla, 'aferim, bööörüğü' yine güzül açmış. Kız ben konuşuyom sen ne izliyon ki, 'herkez' 'diyaalog' içinde ben 'yanlı-zım'!

-'Veleybol' izliyom anne bi dur, 'raaakip' 'Ukranya', yenmemiz lazım. Bi 'oküzten' alıp bişey izleyip keyif yapcam, bi susmadın ama yaaa...

Yanlış kullanılan kelimelere acayip hassas olan benim için bu anne kız bi çeşit duyarsızlaştırma terapisi yapıyorlar sanki! Afakanlar basmak üzereyken garson gururla doğru siparişi önüne koyuyor; sanki yüzünde en zekice hamlesini yapan Kasparov mağrurluğu var.

Teşekkür edip kahvenden bir yudum alırken gölün maviliğine bakıyorum huzur bulmak için. Huzur mavide mi, İslam'da mı herkes bi yerlerde arıyor onu... Bence huzur 'kendini güvende hissettiğin, çatısız olan sıcak evinde'; evlatlarının kokusunu içine çekerek güne başlayabilme'de... Sevdiğin adamın göğsüne yatıp saçın okşanırken yaptığın tatlı şekerlemede...

Ya şu an bunları hiç yaşayamayacak binlerce, onbinlerce insan?!... Kahvem boğa-

zımı yakıyor ama sıcağından değil!

Arka masamda iki kişinin sesi yükselince dikkatim onlara kayıyor, tartışan iki yaşlıca adam:

-Gardeşim neaalaakası var devletle, böyle felaketler her yerde oluyur; Caponya ossun Amaarika ossun... Kaderdir, Allah'ın verdiği cam Allah geri alır çok da şaapmamak lazım.

Etrafıma bakıyorum; peki bu insanlarla aynı coğrafyayı paylaşmak kader mi? Kaderi yaratan doğduğun coğrafya değil nedir biliyor musunuz: Doğduğunuz yerin zekâ ortalaması, akl-fikri- okuma-yazma oranı, entellektüel yapısı, eğitim seviyesi-dir. Çünkü onlar arttıkça ilim bilim felaketlerle mücadeleli sağlar, sorgular insan; kadere bağlamaz herşeyi, 'fıtratında var demez' düşer hırsların, arsızların peşine... O toplumun ortalama zekası, senin yirmi yıldır uğraştığın memleketle gelecek baharını, kışa çevirebilir çünkü!

Son yudumumu alıp etrafıma şöyle bir bakıyorum: Neyin kaderi allasen?!

Garson kenarda tiktok izleyip gülüyor; görgsüz anne kız duduk önde kendini çekiyor; zikirmatik tesbihi kendinden akıllı amca devlete zevâl gelmesin diye dua ediyor...

Palyatif Toplum ya da Acıya Bir Tekme

"Ben zaten o ilk acıyla ölmüştümde
çok gücünmiştin hayata
İnsan olmuştum ilk o zaman"

Birhan Keskin

Hayatınızın ortasında tır geçmişse en son duymak isteyeceğinizi şey "gülmüşe" komutu oluyor. Ne denseacıyı yaşamının, yasin dibini bulmanın yadığındığı bir dünyadayız. Acı çekmek, bunu devam ettirmek, acının dibine inip orada beklemek, bir süre belli hiç gülmüsemek, konuşmamak, bunlar neden hemen üzerimizden atıp kurtulmamız gereken pis ve kokuşmuş bir giysi muamelesi görüyor? "Hayat kısa, bunu acı çekerek mahvetmemeliyiz" sâfsatısı nasıl bir yanılgıdır? Hayat kısa ama acının ve neşenin, hüznün, mutluluğun yoğunluğu oranında da uzun. An denen şey sonsuz içinde barındırmıyor mu? Neden hep neşeli olmamız dayatılıyor bize? Herhangi bir kayıp arkasından üzülen insanlar eğer bunu uzatırlarsa neden sanki zavallı, güçsüz mahluklarmış gibi muamele görüyorlar? Oysaki acının üzerine gitmek, ona sarılmak büyük bir yürek ister.

Toksik pozitif insanlara karşı ciddi bir öfke beslemeye başladım. "Her şeye rağmen hayat devam ediyor canım" sâfsataları da midemi bulandırıyor. Hayat kelimesiyle, doğa, evrenin düzeni kastediliyorsa tabii ki hayat devam ediyor, Carl Sagan'ın da dediği gibi "Evren umursamaz görünüyorsa", koca devran bizim acılarımızı merkeze alıp kiksini durduracak değil elbet. Fakat bu, yani evrenin düzeninden kastedilen hayat devam ediyorken bizim biricik dünyalarımız başımızda yıkılmış olabilir ve bundan sonra bir daha hiç toparlayamayabiliriz de. Buna neden hakkımız olmadığını anlamayıyoruz. Ölenle ölmek istiyorum, gidenle kalbimi söküp atmak istiyorum, bir daha ayağa kalkmamak istiyorum, yıkılıp dağılmak istiyorum, neden her şeye rağmen gülmüsemeliyim mesela? Özellikle son yıllarda artan bu toksik pozitiflikten feci rahatsız oluyorum, "inadına gülmüşe" cümlesi mesela ne kadar içi boş, manasız. Kime, neye inat yapıyoruz? İnatlaştığımız şey ne? Ben evrene olumlu mesaj filan göndermek istemiyorum. Belki ben evrene küfürli mesajlar atmak is-

tiyorum. Olamaz mı mesela?

Acı çekiyor olmak, neden bu kadar yadigarıyor? Neden acıdan ipini koparmış bir deli gibi kaçıyoruz? Hayatlar nasıl ve neden hemen normale dönmeli bir felaket sonrasında? Normale dönmeyi reddetme hakkımız neden küçülüyor? Neden "Ama çok uzattın sen de bunu, barta artık" cümlelerini duymak zorundayız?

Acı çekmek üzerine düşünürken ve bana "gülmüşe lütfen" diyenlere içimden küfürler savururken çağımızın önemli düşünürlerinden Byung Chul Han'ın "Palyatif Toplum" kitabıyla karşılaştım. Palyatif kelimesi, tıpta hastalığın tedavisinin mümkün olmadığı durumlarda, hastaların şikâyetlerini, acılarını gidermeye yönelik tedaviyi tanımlamak için kullanılır. Kitap, Ernst Junger'in "Bana acıyla ilişkiyi söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim." cümlesiyle başlıyor.

Byung Chul Han'a göre günümüzde her yerde genel bir acı korkusu hâkim. Acı toleransı hızla düşüyor. Acı yaratacak her durumdan kaçılıyor. Daimi iyilik hissi ideolojisinden bahseden düşünür, Amerika örneğinden hareketle acısız bir varoluşu anayasal hak olarak devlet dünyadaki ilk nesil olduğumuzu söylüyor. Acıyı bir skandal olarak adlandırdıklarını yazıyor. Acı, bir zayıflık belirtisi olarak yorumlanıyor. Acı, gizlenmesi ve hızla giderilmesi gereken bir şey olarak görülüyor. Acı çekmek performansla uyumuyor. Yapabilmenin hüküm sürdüğü aktif toplumda acı çekmenin pasifliğine yer yok gibi duruyor. Günümüzde acı kendini ifade edebilme imkânlarından tümüyle mahrum bırakılmıştır. Byung Chul Han'a göre palyatif toplum acının canlanarak bir çile haline gelmesine, dillemesine izin vermez.

Düşünürce göre, palyatif toplum aynı zamanda bir "beğendim" toplumdur. Bir beğeni çılgınlığına kapılmıştır. "Like" günümüzün imi, hafta ağrı kesicisidir. Bu, kültürün bütün alanlarına hâkimdir. Acının arındırıcı olduğu unutulur. Beğeni kültürü ruhsal arınma, rahatlama (katharsis) imkânından yoksundur. Bu da insanların beğeni kültürünün yüzeyi altında biriken olumsuzluk çürüfunda boğulmasına yol açar.

Halbuki en neşeli anda bile bir acı var-

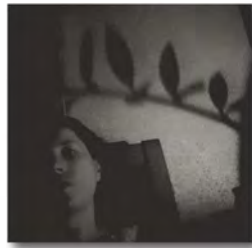
Yasemin Olur
yoseminolur@yahoo.com

dır. Çok neşeli bir anda mesela çocuğunun ilk adımında, üniversiteden mezun olduğunuz o anda, tüm mutlu bitiş ve başlangıçlarda o anın yitip gideceği acısı da gelip acınızda bir yerlere oturur. Hayat aslında acı-tatlı bir şeydir ve bu acının ve tatlılığın yoğunluğu oranında derindir. Yüzeysel, saçma aynaya bakıp gülmüşe direktilerle anlaşılabilir bir şey değildir. Bizler öleceği bilen canlılar ve ölümümüzün bilgisi, bize tüm neşeli ve üzüntülü anların geçiciliği bilgisini de yüklemiştir. Hiçbir acı ve hiçbir neşe sonsuza kadar sürmez. İnsanı derin ve manalı kılan bu duyguların yoğunluğudur. İnkar bizi mutlu kılmaz. Sevinçten ağlamanın, kahkaha atarken gözyaşlarına boğul-

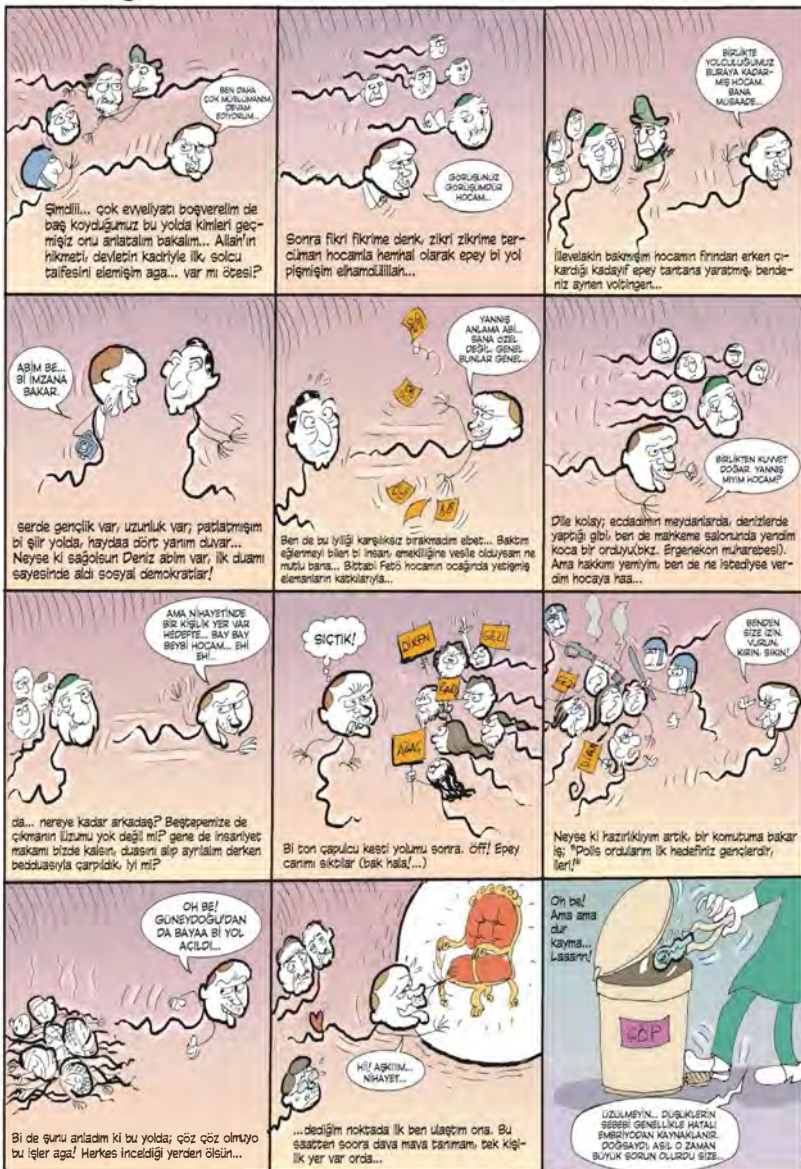
rması. İnsanz ve bizi insan yapan da tüm uçları bünyesinde barındıran bilincimiz. Acımız kadar insanız, neşemiz kadar insanız. Hissetmediğimiz duygulara girmek zorunda da değiliz. İçinizden geldiği gibi hissedin, acınıza, yazınıza sarılın. Bir süre sonra zaten o da geçecek ve kollarınızın arasından çıkıp gitmek isteyecek, yerine başka bir duygu gelecek. Belki aynı anda iki duyguyla da saracaksınız. İnsansınız, her şey mümkün.

Byung Chul Han'dan şu alıntıya bitirmek istiyorum: "Sürekli mutluluk içindeki acısız hayat artık insan hayatı olmayacaktır. Olumsuzluğun peşine düşen ve onu dışarı atarak hayat kendini geçersiz kılar. Ölüm ve acı birbirine aittir. Acıda ölüm önceden hissedilir.

Acıyı yok etmek iste-
yen ölümü de orta-
dan kaldırmak zorun-
dudur. Ama ölüm ve
acı olmayan hayat
insani bir hayat değil
olmamişlik hayatıdır.
İnsan hayatta kalmak
uğrua kendini orta-
dan kaldırır. Muhte-
melen ölümsüzlüğe
de erişecektir ama
hayatı pahasına."

BİR BAŞKANIN EVVEL AHİR GÜNCEŚİ *GÜNN BAZUK*

Bakınız; Yıllar önce dedik mi dedik! Sorun oldu mu oldu! Demek ki, şimdi ne yapmamız lazım?

Felaketlerin Gölgesinde

Ezgi Aksoy

aksoyezgi@gmail.com

"Evren ne iyi huylu ne düşmanca görünüyor. Sadece umursamaz görünüyor."
Carl Sagan

İnsanın başına yeterince büyük bir felaket geldiğinde değil düşünce sistemi ya da hayata bakışı, genleri bile yeniden kodlanıyor bence. Vücudundaki her bir atomun tekniği birden yeniden sıraya diziliyor. Çok büyük üzüntüye, onarılması neredeyse imkansız zarara uğradığında insan, kendini ya yeniden var ediyor ya da yok oluyor. Bunu bireysel ölçekte de toplumsal ölçekte de defalarca yaptık. Hayatta kaldık.

Biz hayatta kalanların soyundan geliyoruz. Felaketleri bazen doğa, bazen de insan kendisi yaratıyor. Bazen de bu son yaşadığımız felakette olduğu gibi, her ikisinin bir karşımı olabiliyor felaket dediğimiz. Neticede bu büyük kederli hadiseler, insanın içinde yatani en dolambaşsız ortaya çıkararak bir tür turnusol kağıdı gibi işliyor. Zamanın ilk "tık tak"ını vurduğu andan beri kaç defa yaşandığı bilinmez. Hesaplanabileceğini de zannetmiyorum. Bizim gibi kısa ömürlü fanilerin idrak sınırlarını zorlayacak genişlikteki zaman dilimlerinde yok olan, daha doğrusu yok olagelen gezegenler, yıldız sistemleri, çarşışan galaksiler var geçmişimizde. Koca galaksileri yutan kara delikler, umursamaz, kimsenin gözetmediği bir varoluşta öylece boşluğa emileduran yekpare evrenler. Zamanın dahi kayıt edemediği büyük yıkımlar, kayıplar, yok oluşlar. Durmadan dağılan ve yeniden kurulan alemler... Bu büyük felaketler karşısında bir insanın ömrü o kadar küçük, o kadar anlamsız, o kadar kısa ve o kadar önemsiz ki! Bu büyük tablo karşısında, gezegenin birinde, zamanın tak dediği bir salisede, yerküre 65 saniye boyunca kırılmış çok mu?

Çok elbette! Çok! Dayanılmaz! Korkunç! Hem de birkaç evreni paralelleriyle birlikte aynı anda yutacak kadar korkunç. Bir tek gözyaşında, yitip gidenlerin ahında, geride kalanların onulmaz öfkesinde değil depremiler, değil gezegenler yitizler, koskoca galaksiler battı gitti. Koskoca bir evren, tüm olasılıklarını da aldı, bir daha var olmamak üzere bu gerçekliği terk etti. Görünüşe göre bir evrenin uçsuz bucaksız ve sessiz, zifiri mutlaklığının umurunda değildi olanlar, bir de umurunda olması gerekenlerin... Ecnibilerin de dediği gibi, bırakın da önce bunu sindirelim (Sindiremedi!).

İnsanoğlunun Çaresizliği?

Felaketler zamanın başından beri var, ama biz hikayeye dahil olduğumuzdan sonrasıyla ilgileniyoruz elbette. Yoksa dinazorları yok eden de bir felaketti, ama olmadı olmazdık yani. Hepimiz son derece alelade gibi görünen, ama mükemmel bir saatte birbiri ardına olmayı bekleyen, olağani değiştiren o anlık atılımlar sayesinde var olmadık mı neticede? Gen diziliminde meydana gelen ani bir mutasyon, aniden gezegene çarpan devasa bir meteor, öndeki sperm geçin cingöz spermin civikliği vesaire vesaire... Bu işte kimsinin kader, kimsinin de iflah

almaz bir rastlantısallık dediği, zurnanın zırt dediği nokta. Ama önemli olan kısım bu da değil. Önemli olan kısım: biz fanilerin bu ani yıkımlar karşısında cepheyi nerede tuttuğumuz. Durmayı seçtiğimiz nokta, şimdiden başlayarak kuşaklar sonrasında yayılacak bir boyuta etki edecek zira. Zamanda bir kırılma gerçekleşecek. Bir kişinin duruşu bile geleceği değiştirebilir. Bir kişinin kıvılcımı, tüm toplumu tutuşturabilir. Derken karanfil elden ele! Yani gönülden gönüle yayılan bir kararlılığı diyorum. Çok şey etki edebilir. Etti de daha önce. Gelin örneklerine bakalım biraz.

İnsanoğlunun yakın geçmişte başına gelen en büyük felaketlerden biri I. ve II. dünya savaşlarıydı elbette. Cepheye cereyan eden ve insanın bedenine yani ete ve kemiğe indirgendliği, öldürülebilirliği üzerinden yürüten savaş bir yana, bir de insan psikolojisinde cereyan eden bir savaş vardı ki işte o şu anda yaşadığımız toplumu şekillendirdi. I. Dünya Savaşı monarşilerin büyük oranda sonu oldu örneğin. Çünkü halklar artık kaderleri sadece bir kişinin elinde olsun istemi-

yordu. Temsili de olsa demokrasi ve de eşitlik istiyorlardı. I. Dünya Savaşı ayrıca kadın hakları için önlenemez bir yükseliş demekti. Erkekler savaşa gittikçe, ya da daha çıplak bir tabirle öldükçe, onlardan kalan yerleri kadınlar doldurdu ve böylece kadınların evleri süslemek ve çocuk doğurmak için var edilmiş birer şirinklik muskası olmadıkları görülmüş oldu. Tıp, teknoloji de ilerledi bu arada. İlaçlar, tedavi teknikleri değişti. II. Dünya Savaşından sonra Avrupa bir daha fazizmi görmemek adına bir dizi önlem aldı. Zira savaştan sonra Avrupa öyle bir haldeydi ki, enterasan bir hadise olsa ve hayat sıradan bir Avrupalının karşısına bir Deccal'ı bir be

Hitler'i çıkarsa, o sıradan Avrupa hiç düşünmeden Hitler'i yeniden yok etmenin yollarını arardı inanır. Savaşın sonra Almanya'da Hitlerin yarattığı felaketlerin yaralarının sarılabilmesi için insanüstü bir mücadele verildi. Okullarda bu felaket en ince ayrıntısına kadar öğretildi, Nazi propagandası yapmak kesinlikle yasaklandı.

Atlantik'in diğer kıyısında, böğrüne atom bombasını yiyen Japonya, bir daha asla böyle bir felaket yaşamamaya ve ayağa kalkmaya öylesine ant içti ki, o günden sonra Japonya'yı gerçekten de hiçbir şey yıkamadı. Buna 8 büyüklüğündeki depremler de dahil biliyorsunuz. Üstelik Japonya, yaşadığı bu travmayı sindiremiyor, öğretmiyor, dönüştürmüyordu. Derken sonu Manga'ya uzanan bir çizgi roman külliyatı patlak verdi. Çoğunlukla radyasyonla mutasyona uğrayan canavarlar ve o canavarların bazen kötücül, bazen de tamamen nötr yani sadece kendi doğaları içinde davranışlarını resmetti o zamanın gençleri. Bir toplum sanatla iyileşti. İyileşirken güçlendi. Dedim ya, depremin bile yıkamadığı bir ülkeye dönüştü. Günümüzde Japonya fay hatları üstüne köprü inşa eden bir ülke artık.

İzlanda 2008'de kelimenin tam anlamıyla batıyordu. Ada olarak, denize doğru değil elbette. Ama finansal olarak, basiretsiz liderlerin ülkelerini sürüklediği o kaybedenler denizine. Peki İzlanda bu krizi nasıl tersine çevirdi? Tüm sisteme baktığını radikal biçimde değiştirerek. Önemli noktadaki neredeyse bütün erkek liderleri, yaşı belli yaşın üstünde olan politikacıları yerlerinden ederek. Yerlerine genç kadınları koyarak. Onların öne sürdüğü vizyona güvenerek ve önerdiklerini eksiksiz uygulayarak ayağa kalktılar. Günümüzde İzlanda dünyanın en zengin ülkelerinden biri olmayabilir, ancak ekonomisi en güvenilir ve de en yaşanılabilir ülkelerden biri olduğu kesin.

Uzayın ve fizik kuralları çok açık. Yıkım, kaçınılmaz. Yıkım olmadan büyüme olmuyor. Büyümeden kasıt ekonomik büyüme değil, içsel gelişme ve hatta toplumsal büyüme. Ve

bu yıkımlar, geçemediğimiz testler gibi, durmadan karşımıza çıkıyorlar. Ta ki biz o seviyeyi atlayana kadar.

24 yıl önce Marmara Depremini yaşamış bir halk olarak 2023'te on ili birden etkileyen ve büyüklüğü 8'e ulaşan bir depremde, deprem yönetmeliğine uygun binalarda can kayıpları yaşadıysak, bizim acımızı hiçbir telli sözcüğünün dindirebileceğini zannetmiyoruz ben. O yüzden de sarf etmeyeceğim. Ne nihilist bir noktada durup hiçliğe övgü yapıyorum ş u anda ş yazıda ne de içimde büyüyen ofkeyi göz pınarlarımdan aktatabiliyorum. Bu gezegen de elbet bir gün Samanyolu galaksisinde olan her gezegen gibi Andromeda Galaksisi ile çarpışacak ve yok olacak. Eminim çok güzel bir ışık saçacaktır evrene o gün. Ve o gün, bugün burada yaşadıklarımızın artık hiçbir önemi kalmamış olacak. Ama o güne kadar, bilimin ve inşaat teknolojilerinin ışığında can kayıplarının önlenilebilir olduğu defalarca ispat edilmiş bir doğa olayı karşısında bu yenilişimizin mücadelesi süreci. Yani dünya durdukc. Ve görünüşe göre dünya daha uzun süre buralarda olacak.

Süper Mario, Canavarlar ve Titanik Üzerine Bazı Mülahazalar

Yazarın Uyarısı: Bu yazı yüksek dozda ümitsizlik içermektedir. Neşeli günlere dair ümit tohumu taşıma ihtimalleri olduğundan, 9 yaşından küçük çocukların bu yazıyı okuması uygun değildir. Geri kalan hepimiz zaten biraz ölüyüz, birçoğumuz da gerçekten ölümlerin en ızdırap verici şekliyle bedeneden öldü ve hepsi birer sayı şimdiki. İstatistik olmak için çok canlıydılar.

Yabancı bir dizide geçiyordu "Ben bir sayı değilim, özgür bir adamım" Böyle çıkışlar yapmayı bırakalı ne kadar çok zaman oldu. Sindirildik ey halkım şimdi mi ya? Böyle bir başımız belaya girmesin, çalıyorlar ama yol da yapıyorlar filan, sonra herkes çalıyor zaten, en azından kira öder gibi ev alıyor millet... Evet yaptıkları yolların geçemedik, denetlenmeyen binaların enkazında ezildik... Bunlar tabii küçük detaylar değil mi? Unutmadığımız şey mi ya? Birkaç ayı bakar. Yine imar barışı filan olsa akin akin koşarız başvuruya. Sevimlere! doyamadığımızdan bu başımızdaki tanımlanmayan cisimleri tekrar seçeriz. Çünkü bizde Stockholm Sendromu gibi bir şey oldu sanki böyle hastalıklı hastalıklı celladına işk tavrılar. Ama açıkçası artık benim hiç umurumda değil. Gördüğüm tek kare fotoğraf bana yetti ve ben aranızdan kısa süre önce ayrıldım. Ayrıldım derken kafa olarak ayrı, yoksa bedenlen hala ıstıkalı'de filan bana rastlayabilirsiniz. Ben artık sanki kötü bir şey yokmuş gibi davranmaya çalışıyorum. Hayatta kalmak için kendimi kandırma, inkar metodunu bilinci bir şekilde uyguluyorum. Sanki sene 2000'lerin başıymış ve ben henüz hiç inçinmemişim, sanki AKP hiç seçilmemiş gibi yapıyorum. Fotoğraf çekiyorum, kitap okuyorum ve sanki hayat bana güzel günler sunacakmış gibi düşünüyorum, -miş gibi ya-parsam belki öyle olur gibi, gibi gibi... Çünkü artık gerçeklikle yaşamam zorlaştı.

Bu halimi itici bulan arkadaşlarım tarafından dışlanıyorum ama gerçekten de önemli değil. Ben zaten her şeyi dışladım. Yani buradayım ama "ben aslında yoğun!!" Türkiye beni o kadar yordu ki sadece bir an önce "simülasyonu başarıyla tamamladınız" sesini filan duymak istiyorum. Süper Mario gibi oyundaki bölümleri aşp, yani bir şekilde günü atlatıp, prensesi kurtarmaya çalışıyorum. Evet, benim bu dünyaya getirdiğim bir prensesim var ve ben bu oyunda kalmak zorundayım. Oyunun amacı hayatta kalmak ve prensesi canavarlardan kurtarmak. Şunun şurasında seçime ne kaldı?

Bütün hayatım boyunca hep kaygılıydım. Çünkü bir şekilde başımıza bir felaket gelecekti. Herkesin başına hep bir felaket geliyordu ve bu bela okları bir gün bize de uğrayacaktı. Bu bekleyişten dolayı bütün hayatım zaman zaman yoğun, zaman zaman daha seyrekle kaygı ataklarıyla geçti. Umar

Mumcu'nun arabasına bomba koydularında ben küçük bir çocuktum. Bizim arabamızın da altına bomba koyarlar mı korkusuyla arabaya her bindiğimde yaşadığım paniği hatırlıyorum. Ben sanıyordum ki rastgele konan bombalar var, o gün de Uğur Mumcu'ya denk gelmiş. Bize de çıkabilir bu Milli Piyango diye düşünüyordum. Milli Piyango bize çıkmadı. Biz, yani hayatta kalanlar ciddiye alınacak insanlar değildik. Henüz bedel ödeyeceğimiz günler gelmemişti. Sonra bir gece fünüyle imha edilen bomba sesine uyanıldığında, balkona koştuğumuz, babamın sakın sakın "bir şey yok, ses bombasıymış" dediklerini hatırlıyorum. Bombalar hayatımızın rutiniydi ve bir şey yoktu, uyumaya devam edebildik. Henüz bombadan ölmecektik. Kaygı tohumları bizim nesle böyle ekildi. Biz kalabalık yerlerde yürüyemeyen insanlardık bir dönem. Parçalanarak ölme istemiyorduk.

Sonra askerlik... Sevdiklerimiz canlı dönsün diye bekledik. Haberlerde altyazılan takip ettik. Çıkan çatışmaların mekânlarını elimiz buz keserek dinledik. Bugün de ölemiştiğimiz. Bugünkü cenaze de bize çıkmamıştı çok şükür. Bugün de Milli Piyango bizi es geçmişti. Devletin düşmanlarıyla! mücadelesinde Süper Mario gibi bombalara filan denk gelmeyecek ve bölümleri geçince başka ölüm seçenekleri ekranında belirir: Sel, deprem, orman yangını, yolda geçerken rastgele girtkalkanı, erkek şiddetinden dövüle dövüle ölme...

Bu kadar yıldan, bu kadar acıdan, bu ka-

Yasemin Olur
yaseminolur@yahoo.com

dar kaygıdan sonra üzerine çöken hissizlik halini ben artık ruhen ölmekle açıklıyorum. Hep bir şeylerin düzelmesini beklediğim bu hayatta bir halt olmadı. Bir şeylerin bir gün düzeleceğine dair duyduğum inançın üzerinden duble yollar geçti. Yalnız olduğumu da düşünmüyordum. Biz, koca bir nesil artık pes ettik. Hala direnenlere de selam olsun ama gemi batıyor. Bu maç buradan dönmek. Ben Titanik batırken kemaniın çalarak kalan son anlarının tadını çıkararak o dayın tarafıyım. Ben pes ettim. "Yine denedim, yine yenildim, daha iyi yenildim" ama artık ben daha fazla yenilemiyorum. Beni bırakın siz gidin. Son bir güzelliği olarak seçimde ey kullanacağım tabi, direnenlere benim de pes etmişken bile son küçük bir katkım olsun.

Bu ülke bana ve tüm vatandaşlarına (yandaşlar hariç) bir hayat borçlu... Ama umutlandığım o küçük "an"lar... Yine de güzeldi...

6'lı Masa'nın adayı belli oldu.

BAYAN YANI

2023-03-MART
Aylık yazgın süresi yerel yayındır.
BD Basın Yayın Tic. Ltd Şti. adına
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü
Tuncay Akgün

Renklendirme Editörü
Fikret Özdemir
Grafik Düzenleme
Cebirali Ökcu

Müesses Müdürü: Ali Yavuz
Abonelik: Aysun Özkürk
ADRES: Duatpepe Sok. No:16
Yalçınkırı/Kadıköy
TEL: (0212) 2929566-68

FAX: (0212) 251 57 54
BASKI: LeMan Ofset
(0212) 858 00 93
DAĞITIM: Turkuaz Dağıtım
Paz. A.Ş. (0212) 2929565

TEK ADAM

SES

YILIN
KADINLARI
2022

SES Yılın Kadınları DİRENİŞLERİ İLE UMUT OLAN KADINLAR

İranlı kadın direnişçiler adına Parastoo Salehi

İran'da Eylül ayında Mahsa Amini'nin kıyafet kurallarına uymadığı iddiasıyla 'ahlak polisi' tarafından gözaltına alınması sonrası hayatını kaybetmesinin ardından patlak veren ve ülke geneline yayılan gösterilerde kadınlar en ön saflarda yer alıyor. Başörtüsü zorunluluğuna karşı bir başkaldırı olarak başlayan eylemler, ülke geneline yayılan rejim karşıtı protestolara dönüştü. Hatta bu birçoklarına göre bir 'kadın devrimi'.

Ukrayna'nın içinde ve dışında mücadele veren kadınlar adına Olena Velychko

Ukrayna'da savaş devam ederken, zorla yerinden edilen 8,5 milyon insanın yüzde 80'ini kadınlar oluşturuyor. Cinsel şiddetin bir savaş taktiği olarak kullanıldığı, binlerce kadının sınırdan kaçırıldığı ve tecavüze maruz kaldığı savaş İkliminde, ülke dışına güvenli bir şekilde çıkmayı başarmış olanlarsa, travmaların ağırlığı ve zor yaşam koşulları altında yaşam mücadelesi vermeye devam ediyor.

Sera Kadıgil

Parlamentolardaki kadın temsiliinde 188 ülke arasında 129'uncu sırada yer alan Türkiye'de bu yıl bir kadın milletvekili cesaretiyle gündem yarattı: Sera Kadıgil. Kadınların yaşadığı zorlukları, uğradıkları ayrımcılığı ve kadın cinayetlerini Meclis kürsüsünde sıklıkla dile getiren TİP İstanbul Milletvekili Kadıgil, LGBTİ+lara destek verdiği konuşmalarla da hafızalarda.

Afganistan'da Taliban'a karşı direnen kadınlar adına Zakira Hekmat

Geçen yıl Taliban'ın Afganistanı yönetimini ele geçirdiği günden bu yana, kadınlar aşama aşama pek çok haktan mahrum edildi: İşten çıkarıldılar, kamusal alanlara, parklara girişleri yasaklandı, ortaokul ve liseye gitmelerine izin verilmedi, burka giymeye zorlandılar, yanlarında erkek olmadan seyahat edemez hale geldiler. Son olarak da bu hafta kadınların üniversiteye gitmesi yasaklandı. Hak ihallerine her gün bir yenisi eklenirken umudunu korumakta zorlanan kadınlar, yine hayatlarının ellerinden alınmasına sessiz kalmıyorlar.

Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu adına Gülsüm Kav ve Fidan Ataselim

2010 yılında Münevver Karabulut cinayetinin ardından kurulan Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu (KCDP), kadına yönelik şiddetle mücadelede Türkiye'nin en güçlü örgütlerinden biri haline geldi. Kadın cinayetlerinin boyutlarını ve sebebini görebilmek, seyrini analiz edebilmek için kurulduğu günden bu yana kadın cinayetleri verilerini raporlayan Platform, kadına yönelik her türlü şiddet ve çocuk istismarı davalarını sistematik olarak takip ediyor. Türkiye genelinde öldürülen kadınların yakınları ve şiddete uğrayan kadınlarla birlikte adalet mücadelesi yürüten dernek, güçlü bir kamuoyu oluşturma ve hukuki destek sağlamada oldukça etkili.

Gezi'nin kadın tutukluları adına Mücella Yapıcı, Çiğdem Mater, Mine Özerden

Mücella Yapıcı, Mine Özerden ve Çiğdem Mater 'hükümeti ortadan kaldırma teşebbüsü yardım' suçlamasıyla nisan ayında bu yana Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevinde tutuklu. Üç isim de bu suçlamayla 18 yıl hapis cezası aldı.

Ebrar Karakurt

Türkiye A Milli Kadın Voleybol Takımı oyuncusu Ebrar Karakurt, voleybola 12 yaşında Vakıfbank takımında başladı. Vakıfbank forması ile yıldızlar ve gençler kategorisinde Türkiye şampiyonluğu elde etti. U23 Milli Takımı ile Dünya Şampiyonu olan Karakurt,

2021 yılında, 21 yaşında iken, Türkiye A Milli Kadın Voleybol Takımı oyuncusu oldu. Maçlarda gösterdiği performans ve başarılarının yanı sıra genç kızların imkansızlıklar yüzünden spordan uzak kalmaması için SosyalBen Vakfı ve Nike'nin desteğiyle Ebrar Karakurt Akademisi'ni kurdu, hepsine ilham oldu.

İşçi direnişlerinin ön saflarındaki kadınlar adına Rojbin Polat & Esra Soybir

2022 yılı işçi mücadelelerinin yoğun olduğu bir yıl olurken, mücadelenin ön safları da kadınlarla doluydu: Farplas, ETF Tekstil, Asen Alüminyum, Acarsoy Tekstil... Kadınlar pek çok engellere rağmen direnişlere öncülük ediyor. İşçiler, düşük ücretlerini yanı sıra mobbing, sendika düşmanlığına karşı da ayakta.

'Aysel Tuğluk İçin 1000 Kadın' Girişimi

2016 yılından cezaevinde tutulan, bu süreçte sağlık durumu günden güne kötüye giden ve son olarak Adli Tıp Kurumu'nun "cezaevinde kalamaz" raporu verdiği demans hastası eski HDP'li eski vekil Aysel Tuğluk, yılın son günlerinde Kandıra Cezaevinden tahliye edildi. Tuğluk'un özgürlüğe kavuşmasında, onu bir gün olsun unutturmayan kadın yoldaşlarının, kadın örgütlerinin, gazetecilerin ve siyasilerin mücadelesi etkili oldu. Hayatın mücadelesinin her alanından 1000 kadın, Tuğluk'un tahliye edilmesi için 'Aysel Tuğluk'a Özgürlük İçin 1000 Kadın' kampanyasını başlattı ve herkesi Tuğluk ve onun şahsında hasta mahpusların yaşam hakkı için ses vermeye çağırdı.

Beats by Girlz Türkiye

Beats By Girlz Türkiye, müzik endüstrisinde toplumsal cinsiyet eşitliğinin sağlanması için kendi müziğinin peşindeki, kendi hikâyesini anlatmak isteyen genç kadınları destekleyen bir müzik ve teknoloji oluşumu. 2013 yılında New York merkezli bir girişim olarak başlayan ve ABD'nin birçok eyaletinin yanı sıra Danimarka, Lizbon, Londra, Berlin, Prag ve Paris gibi bölgelerin olduğu 30'un üzerinde yerde faaliyet gösteren Beats By Girlz kolektifinin bir parçası olan oluşum, Türkiye topluluğunu güçlendirmek amacıyla müzik ve teknoloji odaklı eğitim projeleri düzenliyor ve müzik endüstrisinde toplumsal cinsiyet eşitliğinin sağlanması için yaratıcı sektörlerdeki paydaşlarla ortak projeler geliştiriyor.

LGBTİ+ aileleri adına LİSTAG

İstanbul Sarıcahane'de Fikirde Birlik ve Mücadele Platformu'nun çağrısı ve RTÜK'ün desteğiyle LGBTİ+ları hedef alan "Büyük Aile Buluşması" mitingine karşı toplumun her kesiminden insan tek ses oldu: #NefretYürüyüşüneHayır. Siyasi parti üyeleri, sanatçılar, demokratik kitle örgütü temsilcileri ve yurttaşlar, LGBTİ+ları doğrudan hedef alan miting tepki gösterdi. Sadece LGBTİ+lar değil onların aileleri de nefret söylemlerinin hedefindeydi. Cumhurbaşkanı ve AKP Genel Başkanı Erdoğan Malatya'da katıldığı bir toplantıda, "Güçlü bir ailede LGBT diye bir şey olabilir mi?" dedi.

Gülşen

Uzun yıllardır müziğiyle geniş kitlelere ulaşan Gülşen, erkek egemen bir anlayış ürettiği cinsiyetçi söylemlere karşı dik durarak bütün kadınlara ilham olmaya devam ediyor. Sahne kıyafetleri nedeniyle hedef gösterilmesi ile başlayan süreçte kadınların yaşamına dair çizilen sınırlara ve patriyarkanın ideal kadın rollerine karşı sesini yükselten Gülşen, sahnesini LGBTİ+ haklarını savunmak için de kullandı. 26 yıldır kendi emeği ile ayakları üstünde duran bir sanatçı olarak kadınların sadece kendilerine ait olmaları gerektiğini vurgulayan Gülşen, yaşamın eril tahakkümün çizdiği sınırlara sığdıramayacağına, olumsuz ve çaresiz hissettirmiş andıra dayanışmayla var olabileceğimizi bize tekrar gösterdi.

Hazal Sipahi

'Mental Klitoris' podcastinin yapımcısı ve sunucusu Hazal Sipahi, cinselliğin konuşulmadığı Türkiye'de farkına vardıklarını yok saymak yerine adım atmayı tercih eden biri. Sipahi, podcastini şöyle anlatıyor: "Bu podcastte seks, cinsellik, cinsel sağlık, cinsel şiddet, toplumsal cinsiyet ve hazzı dair kavram ve konuları seks pozitif bir yaklaşımla inceliyoruz."

Dr. Dilek Gürsoy

Almanya'da Türk göçmen bir ailenin çocuğu olarak doğan Dr. Dilek Gürsoy, önde gelen bir kalp cerrahisi ve yapay kalp uzmanı. Avrupa'da yapay kalp nakli yapan ilk kadın cerrah olarak övgüyle söz edilen Gürsoy, Almanya'da Forbes dergisine kapak oldu ve BBC'nin dünyanın en ilham verici ve etkili 100 kadın listesinde yer aldı.

Çevre hakkı mücadelesinin öncü kadınları adına Süheyla Doğan

Bu yıl Türkiye'de çevre ve ekoloji mücadeleleri açısından çok önemli gelişmeler oldu. Ülkemizde ve dünyada artarak devam eden doğa tahribatına karşı yürütülen çevre hakkı mücadelesinde bu yıl da en önde kadınlar vardı.

Göktürk Yeşil Kalsın Girişimi

Deminören Grubu'nun kredi borçlarına karşılık Ziraat Bankası'na geçen İstanbul'daki Göktürk Mahallesi'nin Kemerköy Sitesi içindeki yeşil alanlar, hukuka aykırı şekilde rezerv yapı alanı ilan edildi ve Bakanlık eliyle yapılaşmaya açıldı. Kemerköy sakinleri tarafından ilgili kararın iptali için tekrar dava açıldı. Ziraat Bankası ve Emlak Konut GYO ise dava sürecinin tamamlanmasını beklemeden yeşil alanlara iş makineleri ile girdiler.

Yaşam Boyu Başarı Ödülü:
Kadın Koalisyonu

İşçi direnişlerinin ön saflarındaki kadınlar adına Rojbin Polat & Esra Soybir

Savaş karşıtı Rus kadın gazeteciler adına Nataliya Vasilyeva

Boğaziçi Üniversitesi akademisyenleri

Öncelik

Feyhan Güver

Öncelik

Feyhan Güver

EX'TEN TANELER

● Suçlu, **EX** olsa da kurtulsa mı, **EX** olsa da elimizin kurtulsa mı Acaba?

● Meğerse, ölmek zor, ölmekcek çok daha zormuş?

● Bu dünyanın göçenler mi mutlu, kalan **EX**'ler mi umutlu Acaba?

● **EX** coğrafyada, **nEXt** bölge ile Egitim müfredatı değişti. **8. Bölge**, "İhmal Bölgesi". Ve hiç kimse artık o **8. Bölge**'nin haritadaki yerini haritasız bulamaz oldu.

● **EX**'lerin Suçunu Tanrı'ya atmak en kolay daima!

● "**Tanrı korusun**" dediğimiz her ne varsa **EX**'ler çok daha fazlasını **4K** izlenme kalitesinde resmen izlettiler.

● Sağlıklı yaşamak diyeti yaparak zayıflamaya çalışan market kasieri kadın, **EX** bir depremden sonra; "**biraktım diyeti Raziye Hanım, deprem olacak, aç mı öleyim yani!**" demişti. Afetlere ödenen diyetler hep kendi anladığımız gibiyim her durumda. Herkesin depremi, empatisi kadamış meğer.

● "Deprem öldürmez binalar öldürür" demek. "Afet değil, dayak **EX** koca öldürür" demek gibi bir şey. Hep mi olacak olanlar bize Acaba?

● Şiddetçi **EX** kocayı tutuklamak gibi, müteahhitleri tutuklamak. Ya içerden işi başka

birine bitirecek, ya da çıkınca aynı şeyi yapacak. En baştan bu beton şiddetini tutamamamın çaresizliğindeyiz yine.

● **EX** ailen, **EX** kocan ihmal etmiş, kollamamış, ne ki? En büyük Devasa Aile Seni ihmale bırakıp, **EX** iflan etmiş, çok mu ki **Acaba?**

● Ve bizler **EX** Kaderin yendikleri mi, yoksa, **EX** kaderi yeneler miyiz Acaba?

● **NEXT** afete, değil de, ölüme hazırız gibi oluyor her **EX** şey.

● **EX** Kör, **EX** sağrı "**Şahânesin**" demiş. **EX** Dilsiz duymuş, ama bunu hiç kimseye diymemiş meselesi gibiydi her şey.

● Her can **EX** olacağı an bilmeden beklemeli yaşam deneni süreçte. Çok ağır o hastalığı ve o hastalığın öldürme seyrini, sürecini bilmeden yaşamalı ki, yaşamak bir nebze de olsa yaşamaktan şayısın.

● **EX** Afetlerden öğrendiğimiz bir şey varsa o da bu adamların son darbe, yumruğu kendileri vurmadan rahat edemeyecekleriydi sanki.

● Kesin bir şey söylemeyeceksen hiç konuşma. Her şeyde, her şeyi konuşan **EX** çok.

● "Ölümlerden ölüm beğen! Öldüm, öldüm dildim! Ölmüştür şimdi meraktan!" Bizler bu kelimeleri ne kadar da rahat kullanıyormuşuz, ottan saptan her **EX'ten** **Trik** meseleye.

● Bir bölgeden **EX** geçmiş zamanda söz ettiğimize inanamıyoruz, hem de hiçbir şey geçmişleş olmamışken.

● Yıkılmayana da güvenilmez ki bu afet zamanlarında. **EX** fay es geçecek, yer altından sinsiçe başka tarafa sapmıştır belki de.

● "**Hayat devam ediyor**", kurgu çüm-

raziyeicoglu@gmail.com

PAPARAZZİYE

lesindeki, Hayatını kaybedenlerden çıkıp başka yerlerde devam eden **EX** hayat iyi niyetli bir şey olsaydı devam etmez, hayatını kaybedenlerin yanında olurdu.

● Ölümlü bu **EX** yobazların arasında yaşamak arasında bir seçim mi yapmalıyız Acaba?

● Hayat, başkasının hatası, yanlış yüzünden bitmemeli. Ve her **EX** şiddet gibi de buna ecel, kader denilmemeli.

● Her **EX** felaketin başı "**Vicdan'a**" çıkıyor diye, ortada kirli de olsa bir vicdan var ki bir çırpıda temizlenebilir sanımasın sakın ola ki.

● **EX**'lerden ders alan hep aynı tarafız, hiç ders verdiğimiz yok.

● İnşaatı değiştirilen **EX** kafasını değiştirmedikten sonra, İnşaatı değiştirmek sadece afetin açığı afeti değişik boyutta büyütüyor.

● Her **EX** ilişkide olan şey oldu işte. İnşaatlar başladığında gerçek dışı cennetten bir köşeydi, sonra dünya dışı gerçekten cennet oldu.

PAPARAZZİYE GÜN - DEMLİK EX'te de, NEXT'te de Aynı FAY'dayız...

● **SKendi** depreminden korkan herkesin depremi, kendi korkusu ve korkutulduğu kadar.

● Başında beklediğimiz bir kişinin ölümü karşısında, utanarak, yürürken ayaklarımızı tekmelemiştik. Bu afet karşısında 40 bin kerelerce utandım, her an bitecek olan yaşamımdan.

● Depremden alınan ders: Yeni inşaat yapalım, yaraları sarar, sarmasa da gelen inşaat, giden inşaatı artırır olur.

● Dünyanın deprem ülkelerinde, Afet sığınma parkı, bizde sığınma farkı.

● Her ne felaket olursa olsun bile dö-nüşen şekli, üzerimize yıkılacak yenilenmiş bir inşaat stresi yine.

● Herkes binayı inşaatı biliyormuş. Günderir medyada onlarca mimar, mühendis, inşaatçı yanlışları konuşuyorlar. Peki neredeydiler? Demek ki konuşanların gücü 3-5 müteahhite yetmiyormuş. Yanlış anlatmak, yanlış yapmaktan daha zormuş.

● Olduğumuz beldede deprem göçü yapılırsa, bu diyarlarda deprem olmayacak teminatı anlamına gelmez. Bu bir afetten koruma tedbiri sanılasın.

● **Deprem Çantasından** öncelikli **Deprem Çatısı** elzemdir. Depremde kimse kendi deprem çantasına ulaşabilecek kadar deprem çatısı altında sağ kalamıyorken, hazırlanan deprem çantasını bir başkası için hazırlayıp Deprem olmayan bir yerdeki çantası deprem olana gitmek zorunda.

● Trajik hikâyelerle felaket yaralarını kapatamıyoruz, daha da açıyoruz aramızdaki fayı.

● "Bir sonraki Bağış kampanyası bizim

için yapılacak bu ülkede." dedi haberci. Yaşadığımız bu felaketler, Yaşacağımız felaketin fragmanıdır dercesine ...

● "Deprem oldu artık daha ne olsun ki?" sanılır gibiyken, deprem bölgesinde depremden korunarlara bile deprem felaket oldu. Bizler daha kaç kerelerce öleceğiz **Acaba?**

● Sadece sismik afet faaliyetteyken, **4:17** de durmuş ve bir evin salonundan savrulmuş duvar saatindeki zaman, haykırıyordu: "11 ilde her şey o anda durdu, hayat kapandı" diye.

Devamı 24. Sayfada

TRAVMA TEPKİLERİ

Betül Yılmaz

VE ÇARESİZLİK

A M A Ç A R E S İ Z L İ K

İLİZYONDUR

Raziye İçoğlu

❖ "Kepçe girerse sağlıklı cenaze bulunması imkânı yok," dedi bölgenin bağlanan bir kurta- rıcı. "**Sağlıklı Cenaze**" kelimesi duydum ya, artık ne diyelim?

❖ Doğa olayından mı gitmek, yoksa olaylı do- ğadan mı gitmek? arası- naki kalın bir faydayız meselesi.

❖ Ve Doğal afet, ilk önce kötü niyetli insan- ları da bölgeye çeker. Doğal afetten çıksan, bir çok talancının içinden çı- kamazsın, Ve neredeyse afete geri dönmek ister- sin...

❖ Hata **Hatay**'da değil, birileri yanlış yaptı.

❖ **Hatay**'larımızdan ders almıyoruz hiç. Di- ğerlerinin **Hatay**'ların- dan ders alıp onunla yaşamaya çabalamamız mı gerekli hep Acaba?

❖ Yardımda, azlarını çok saydılar, **Hatay**'ımızı yok saydılar.

❖ Bir naylon Market poşetiyle evimize ka- sayla giren Kızlay, sa- dece bir SODA markasın- dan başka bir şey değilmiş meğer.

❖ Bazı kelimelerde iki sessiz harf arasında sesli harf olmaz, ve Dil- bilgisi yakışanı ile, "**Kriz Yöne- timi**" yazılır."Karar bekleyen **Kriz Yönetimi**" olarak oku- nur.

❖ Başımıza gelen bütün dep- remlerde, yıllardan beri değişme- yen, tv ekranlarından yine "**DepremZade**" diyerek bağış yaptılar. Depremzedenin oğlu mu demek istiyor, Farşca mı söyli-

İÇİM ÇOK SIKILDI
DOLUNAY BİLE
GÖRÜNÜYÖ!
UGGHH KARA
KİŞ!

yor, yoksa bağış yapmanın soylu- ğundan mıdır **Acaba?**

❖ Mesela, **Afetzede**' mi- siniz?, **Afadzade**'lerden ("giller- den") misiniz?..

❖ Hepimiz, her zaman **zede-** yiz, zedeliz. Önüne gelen geçen, afetler değişiyor sadece zaman zaman.

❖ Ve deprem dayanıklılık testi değil de, Pes etme, pes etme,

pes ettirme sınırlarında Can da- yanıklılık testi yapıyordunuz sanki.

❖ AFAD'ın da afetidir tatbi- katı bu; diğerlerinin hataları ile yaşamayı öğren, yollarına çıkma, seni görmesinler, kendi başının çaresine bak.

❖ Sismik deprem mesajı gibi, Yollar yarılmış, ama yolları yapa- nın bir binadaki reklam resmi bile etkilenmemişti, Camlarına Karto-

YOK YAA
UYUYAMI-
YORUM!
ÖFFF
PÖFF!

net baskısı reklamını alan yıkıl- mayan bina dimdik ayakta. Oku- duğu Şiir klibi gibi. "çıhan yıkılsa emin ol bu cephe sarılsam!" dercesine.

● İnşaat sever müteahhitler, inşaatın çok kazanma konusunda endişelenirler; o inşaatlarda hayat kaybedenler de müteahhitlerin kazanmasından korkar.

● Kestirip atmaya, tıraş olanak bulunmama izlenimi veren uzayan pis sakal ölçüsünde yaraları sarmak gösterge, Bakan diyor ki: "Deprem yaralarını sarmak...". Burada insan nerede Acaba? Yine depremin yaraları, depremin yaraladığı canlar değil? Deprem neydi? İnsan neydi? Kurtarma neydi? Vicdan neydi? Hayat neydi? Hayat bir emektir.

● İlk gözden çıkarılacaklar listesinden neden sıyrılmıyoruz ki Acaba?

● Varoluşsal Bir Kriz içinde olan, Afetler ve çocuklar yalan söylemez!

● Yanlış koşul, yanlış zaman, yanlış yer. Üç yanlış bir doğru edecek olsaydı şeyet, o da AFAT.

● Mağlar seyircisiz, evler insansız, insanlar evsiz, çocuklar ailesiz, aileler çocuksuz, cepler sarsız, dolaplar yemeksiz ve bazı insanlar kalpsiz, Hukuksuz, Hükümsüz, Yüzsüz, oynanıyor şu hayat sahnesinde her şey çoktan-dır.

● Depremle, şiddetle, korona ile yaşamayı öğreniriz de, bir tek huzurla, sağlıklı yaşamayı öğrenmeyi yaşamadık ki.

● İlk öncesinde de, Doğayı katlederek, güzelim, doğamız doğayı bile kızdırdılar. Çocukluğumuzda uçurtmamız ağaçlara değil tellere takılmaya başladığında dünyadan Son Çikiş doğru hızla ilerliyordu.

● Dünyadan göçenlerin bu afetleri görmediği, fakirlik, çocuksuzluk için şanslı hissetmek.

06.02.23

OHA
DEPREM
OLMUŞ!
BAK İÇ
SIKINTIM
ONDANMIŞ!

07.02.23

BÖHÜÜ
Bİ DAHA
DEPREM
OLMUŞ
OF OF OFF
BÖHÖHÖÖ!

08.02.23

ŞEREF-
SİZLEER!

Bizler yaşamı böyle mi algılayacağız? Öyleyse bu yaşama yaşamak değil ki.

● Bu sismik hareket, bir sinsi siyaset planına nasıl dönüştü, ileri dönüşümde Acaba?

● Tasarrufun tasarrufu, afetin afeti, ecelin de eceli, fakirliğinde fakirliği, zamların da zammı, kaderin de kaderi, şiddetinde şiddeti... Beterin beteri, Dihin de

dibi yani, faylarındayız.

● Yollar utandı da yarıldı, yerin altına geçti de, Fay damarımız, ar damarı çatlağında çok daha sonra yarıldı.

● Muhtimdeki, Kızılâyın sağ-

lık hizmeti veren binasının karşısındaki tahta banka oturmuş deprem yarıdmsızlığı konusunda Kızılây'ı çekıştiriyordu iki Teyze, çok oturaklı Yüksek Divan eylemi kalitesinde.

Ayşegül Damla Arslan

HER ŞEYİN GURUSU

"Bugün b u yazıyı okuyorsanız, asla yaşadığımız felaket ile ilgili bir şey okumayacaksınız demektir. Kendimi yazmaktan imtina ediyorum çünkü. Çünkü kimsenin acısını kelimelere dökmek asla ama asla haddime değil. Yaşadığım duygularımı da perde arkasına, halı altına, kiliti kasalara koymak istiyorum.

Bilmeniz gereken tek şey, aynı hislerle yaşadığımızdır."

Üniversitedeyken o kadar sosyaldim ki, tiyatro kulübünden sonra voleybol takımına da girmiştim sıfır spor kabiliyetimle. Daha "dakka bir vurdu ve gol oldu"ğ" tadındaki ilk smaç denememde sağ baş parmağımı şişirmiş, o kadar insanın içinde ağlamak için kendini zor tutmuş, tek elimi kullanabilirdim için o zamanki sevgiliye "yhaa çk ktm, gelip beni al" diye mesaj atamış, eve spor gazisi olarak tek başıma gitmiş, buzdolabı olmayan öğrenci evine gidip, komşudan "Yıldız Tezze bi parça buzun var mı, elim şişti" diyerek aldığım küçük plastik donmuş su şişesini elimin üzerine koymuştum ki daha da kötü olmasın. Nitekim oldu. Ev arkadaşımın yaptığı kısır sol elimle yemek zorunda kalmıştım. Spor hayatımı oreda noktaldım.

Peki neden?

Hala düşünüyorum, neden bilmediğim bir şeyin parçası olmak istedim? Safi sosyalleşmek miydi amacım yoksa bir şeyler öğrenebilmek miydi? Ya da kendimi ispat etmek istedim "bakın ben bunu da yapabiliyorum" diye. Çünkü diğer taraftan tiyatro kulübüdeyim, oynadığımız oyunun en zor rolü bana verilmiş, hakkını veriyorum ki herkes "yhaa senin burda

19.02.23

İSPANYOL KURTARMA EKİBİ ALANI TERKEDECEKLERİNİ BUNA ORTAK OLMAK İSTE-MEDİKLERİNİ SÖYLEDİ!

ne işin var, konservatuara gitsene" diyor. Havalarda uçuyorum. Hmmm, bu şey değil mi ya her şeyi yapabildi Türkiye'nin En Güzel Kadın Sendromu?

Belki de.

Zaten bizim takım turnuvası sonucunu olmuştum. O an "ay işi ki yokmuşum içinde benim de bu yeniliğe katkımda olurdu" diye düşünmüştüm. Yensen yenilisen kalbim hep sende değil yani. Maçtan sonra hamburger yemeye gitmiş-tik de çantandan çıkarttığım form bisküvilerini kemiriyordum. Hayatımın bir döneminde hiçbir şeye dikkat etmeyerek bu dikkatsizliğin şampiyonu oldum. Harikulağ. Zaten kolektif işler

beni bozuyor. İstemediğim kolektif işler ama. Sporumu tek başıma yapınca mis gibiyim, bu yüzden bunu bozamiyorum. Sosyalleşmek uğruna sakatlanmak istemiyorum. Hala istediğim Yasemin Evcim mertebesine ulaşamadım, belki işin ehli biri bacağımdan tutsa şakadanak spagat açacağım. Ama yok. Eve-rest'e kendim de tırmanabiliyorum.

Bazen, yolunu aydınlatacak o feneri kendin tutmak istersin elinde.

Öğreneceğini öğrendikten sonra, kendini geliştirince en sevdiğinin yanında bile kalmak istemezsin. Döngüdür bu. Yeni bir öğrenişe yelken açmak gibi. Deniz fobim var ama yelken açarım umarsızca. Hocaların hocası dersin, seni baştan yaratmıştır her anlamda, ama bir bakarsın bir süre sonra hocanı geçmişsin. Demeyeceğim boynuz kulağı geçer diye. Belki hocanı sen bırakmamışsındır, hocanı seni bırakmıştır. Bilemiyorum. Tipi ki Jung ile Freud gibi. Freud ile Jung gibi niye değil, Jung bizim kırmızı çizimimizdir. Freud haklı da olsan haksızsın.

Bu yüzden Guru olanlardan hoşlanmam. Öğretmenlikleri süreklilik arz ediyor. Yersen. Öğretleri bana boş geliyor. Herkesin içten içe bildiğini yini içimize içimize pazarlıyorlar. Sevgi, iyi niyet, netlik, bilgin, bunları kullanarak cümle kurduğumuz zaman guru oluyoruz. O zaman ne var yani, abe yazayım size iki tane güzel cümle, beni bilirsiniz guru.

Kahve falı da böyle değil mi?

"Süreklili mutlu göründüğünüzde ilk mutsuzluk anınızda gafal avlanırsınız" hah ben bu işi biliyorum. Doğru değil mi ama? Bu cümlemizi in-

fluencerlarımıza armağan ediyorum, linki de aşağı bir yerlere bırakırım belki. İlginlerinsiz diyemüadil cümleleri daha sonra paylaşacağım.

-Damla Ablaaaaaa çok güzelli!!!!!! Link var mı?

Sadıgıru kalkar mısın o minderden, benim oturmam lazım? Ne, benden iyi mi yoga yapıyor sun? Şu an meditasyonunda mısın? Kafanın üstündeki turuncu ışığı taniyor muyuz yalnız, aynı lambadan bende de var. Geçen yagacı bi kız link vermişti, ordan şey etmiştim. Sen de mi ordan şey ettin.

Yemezler.

TAMAM GELİYORUM! DOĞRU DİYOSUN YALNIZ OLMAK İYİ DEĞİL!

BÖHÜÜÜÜ

HİMM, SARILMAK İYİ GELDİ HİHİ!!

PAUL DİYE KÖPEK VAR, GÖRDÜNÜZ MÜ?

EVET ÇOK TATLI! ŞEYİ GÖRDÜNÜZ MÜ, MİLLET CAN DERİNDE KEPÇE İLE TEK KATLI BİNALARI YIKIYORLAR!

BAZI DOSYALARI YOK ETMEK İÇİN MİŞ O' VALİ EMİR VERMİŞ!

DÖRT KÜP AMA DÖRDÜNÜN DE KULBU KIRIK DEĞİL

Guru demeksen iyi bir guru olmanın en önemli dört şartı: 4 küp olacaksınız.

1-Sabr

2-Bilgi

3-Sir

4-Sinir

Genelde sinir küpü olarak hayatımı yaşıyorum. Far görmüş tavşan gibi gözlerimin açıldığında aydınlanmadan sonra sinir küplüğünden biraz kendimi uzak tutmaya başladım. Sinir küpü deyip geçmeyin, keskin sırke küpüne zarar diyorlar ama yine küpe bir şey olmuyor. Sadece kulağınıza küpe oluyor yaşadıklarınız.

Tam bir bilgi olabilmek için ölümden 13 yılını var. Erkeniden bilgi olursam yanlış bilgi aktarımı yaparım diye korkuyorum. O kadar da bilgelik makamına saygım var, herkesin bilgisi olmasını da istiyorum. İşte herkes bildiği işi yapsa keşke değil mi, yanlışın neresinden dönülürse

yararımıza olur.
Neyse.

Bir arkadaşımın 9 yaşındaki kızı izlediği filmlerden etkilenerek aklına öpüşme falan gelince kendini çok rahatsız hissediyordu, bunu da takıntı haline getirmişti. Annesi de sürekli bize anlatıyordu. Bir gün anneyle kız konuşurken "bilge biri" olarak araya girdim ve "aklına böyle şeyler geldiğinde GİT BURDAN GİT İSTEMİYORUM SENİ AKLIMDA dersin geçer" dedim. Şaman Rahibi gibi el kol hareketleriyle anlattım. Ve bu dediğimi unuttum gitti. Çünkü bilgi kişiler bilgeliklerini icra ettikten sonra hızla başka bir bilge otağına doğru yol alırlar.

Birkaç zaman sonra kızla bir araya geldiğimizde "Damaaabla, sen bana böle böle demiştin, ben onu hep yapıyorum, hiç aklıma gelmiyor" dedi. İnanmadım. Kendime tabi. Mutlu oldum, iyi bir şey yapmışım. Bunu sadece aklına öpüşmeli koklaşmalı bir şey geldiğinde yapmışıyordum, rahatsız olduğu her şey için yapıyordum. Annesine de diyordum "senin de aklına kötü bir şey gelince sen de yap" diye. Kadınlar aras dayanışmaya bakar mısın? Damaa Abılası hammmmm yapssın mı? Yok yapamam, et tüketimim minimum seviyede. Akıllı kızımızın, her şeyi dengeli ve özgürce yaşamasına büyük temennim. Akıllı ve kendini bilen kız çocukları yetiştirmek için büyük çaba sarf etmemiz gerekiyor şu şartlarda. Ben de galiba üstüme düşeni bu şekilde yapıyorum. Elimden ne geliyorsa yapmaya devam edeceğim. 8 Martlarımızı ayla değil coşkuyla kutlamamız için bunu yapmamız gerekiyor.

Çamurlu suların arınalım, lotus çiçeği gibi olalım.

Kadınlar Günümüz kutlu olsun.

Ayşe, 2023

HEM YÖNETENLERDE, HEM DE BU YÖNETENLERİ, İÇİNE KOLAYLIKLA SİNDİRENLERDEDİR SUÇ DERLER! O YÜZDEN DEĞİŞMEYE İYİLEŞMEYE MECBURUZ!

ELİM TAŞIN ALTINDA

Bütünüytle yok olmuyor acı. Ona alıymaya, onunla yaşamayı öğrenmeye başlıyorsunuz zamanla. Defaatle tecrübe ettiğ bu. Bu topraklar açya kardeşti, her türlüşü tadıldı. Ama öyle bir acının içinden geçtik ki, kimimiz uzak kimimiz yakın, bütün öğrendiklerimiz silinip baştan yazıldı. Bu, öncekilerden yaman. Daha çok yerden vurd, daha çok kanattı ve daha çok öldürdü. Her şey aynı ama her şey başka, her şey aynı ama her şey daha... Daha çaresiz, daha güçsüz ve daha

üzgün geçti günler. Ama gariptri, bir ken bin olmanın tadyıla tutunduk hayata, en olmaz denen yerden. Bu topraklar ümide de kardeştri, en alası yaşıandı.

"Gülemiyorsun ya, gülme! Her halk güliyorsun gülmektir.

Ne kadar benziyoruz Türkiye'ye Ahmet Abi" diyor Edip Cansever.

Ne kadar seviyoruz bu toprağı, keşke anlatabilsem. Çünkü yönetimlerden ve dahi yönetenlerden bağımsız bir sevdadır Türkiye, iyisi ve kötü-

süyle. Çünkü bilirim ki ben gibi niceleri gönül ve ömür vermiştir Türkiye'de kötülere hepten iyi etmeye. Yıkıntılar arasında bir baş kaldırı, tozun dumanın ardında bir Anka kuşu, imkansızın ardında bir Mustafa Kemal düşü vardı bu ülkede.

Acı, tamamen yok olmuyor hayır. Alışmak da kolay olmuyor, bakmayın edebiyata. Ama illa ki sorulacak hesaplar, illa ki görülecek davalar, illa ki yeniden çıkılacak yollar var. Sokaklarına verilecek mert insan adları ve yeniden kurulacak nice yarın yaşam var. Ant içiyorum elim taşın altında, elim taşın altında!

Gökçen Erdoğan

ENKAZ ALTINDA KALMAK KADER FALAN DEĞİL...

Bildigin tedbirsizlik, ihmalkarlık, hırsızlık, aç gözlülük birtek kader değil. Doksan dokuz depreminde bunca kayıp vermişken bunun kat be kat daha kotusunun yaşanması affedilir gibi değil. Türkiye'nin ciddi bir deprem bölgesi ve ciddi depremlere yaşıyor. Deprem uzmanları devamlı uyarıyor mu? Uyarıyor. Biz hala üç maymunu oynamaya devam ediyor muyuz? Ediyoruz. Maalesef yaşanmışlıklardan ders almak yok bu topraklarda. Hani "Deprem öldürmez tedbirsizlik öldürür mü?" Tedbir almak için daha kaç insan olmalı? Kaç çocuk yetim kalmalı? Kaç aile evlat acısı çekmeli? Kaç bin kişi evsiz kalmalı? Bilmem hangi müteahhit bilmem hangi havaalanında yakalanmış mı? Dış kapının mandalı. Müteahhitte gelene kadar kaç kişi var cezalandırılması gereken. İşaat izni, ruhsat veriler suçlu değil mi? Denetlemeyenler ya? Ne zaman hesap sorulacak? Ne zaman dur denecek? Yeter artık çaldığınız, çırptığınız, vre vicdansızlar. İnsanları öldürmeyecek bina yapmayı öğretemeyeceniz yapmayın, bırakın bu işleri, istifa edin ne edeceniz edin ama başka canlar enkaz altında can vermesin artık.

Deprem bölgesinde yaşanan dramı gözlerim yaşı ızlerken beni dehşete düşüren sosyal medyaya işkence görüntüleri düştü. Yüreğim ağzıma geldi. Afet bölgesinde yağma ve hırsızlık iddialarıyla başlayan ve linçe kadar varan olaylar... O nasıl bir şiddet. nasıl bir acımasızlık. Bir insan başka bir insana bunu nasıl yapabilir aklım almıyor. Yüreğim acıdı kamçılanan benmişim gibi. Yağmadan, hırsızdan yana değilim elbet. Hırsız ise yakalanıp adalete teslim edilmeli, cezası neyse çekmeli. Ama bu şekilde değil zira "işkence etmek suçtur." İki bin beş yüz yıl önce Yunanlı "işkencenin haklı olup olmadığı" sorusuna Aristoteles ve Antiphon "işkencenin sonuna hiçbir itirafın mahkemece herhangi bir değeri yoktur çünkü genellikle işkence gören kişi işkencesinin duymak istediğini söyler" demişler. Yağmadı diye dövlük çaresiz, aç, susuz, hayatta tutunma mücadelesi veren biri olmaz mıydı?

Depremizin tozu dumanı hala havada uçurken, enkaz altında hala binlerce insan varken diyenlerin yapılan açıklamayla dondum kaldım. Hangi alış yoksunu beyin fikiyise... Normal bir insan bin yıl düşünse aklına gelemmez. "Ebeveynleri ölen çocukları evlatlık alırlar o çocuklara evlenebilir mi?". Resmen istismara davet. Çocuk hayatı yalnız kaldığına mı yanılmaz peşkeş çekileceğine mi? Söyleyecek sözüm kaldı...

Depremzedelere tüm kalbimde geçmiş olsun diyorum. kapp verenerlin kalp acısı asla yok olmayacağını biliyorum yet zamanda kabuk bağlamasını diliyorum...

NEGOTIATION GIRLTIME!

Betül Yılmaz

OYUNCAK

Bir kutu oyuncak... Bir bebek, bir çocuğun yüzü gülebilsin diye... Halk olarak kalbimizi, vicdanımızı sorgulatan bu dönemde, hepimizin fayda sağlayacak bir şeyler yapmak için çirpdiğine inanıyorum. Simsık sarıkdık, acıları birlikte sarmak istedik.

Her bir oyuncakçı kutuya koyarken anlamlar canlandı. Bir et bebeğim vardı, gerçek gibi. Kimselere vermeye kıymazdım. Beş-altı yaşlarında babaannem almış. Babaannem öldüğünde günlerce ağladım, uzun süre etkisinden çıkamamışım. O enkaz yığınları arasındakı minikleriyi düşündüm. Bu bir yara, geçmeyecek bir yara. Normal bir ölüm değildi, açıklaması yok! Bir

başka sıyah saçlı, hediye bebeğim... Annem saklamsı, "çocuklarımla olursa onlara vereceğim" diye. Çocuklarını kaybeden annelerin, babalarını yerine kendimi koyamadım bile. Empati yapamıyordum. Sıradaki oyuncak ise uzun yıllarımı birlikte geçirdiğim erkeğin aldığı peluş ördekim idi. Bir genç kadını, erkeğin büyük heyecanlarını yaşadıkları gençlik aşklarının kaybolmasını düşündüm. Kutu oyuncakları dolarken kendimi ağlıyor hisle buldum. Bir insan hayatı bu kadar basit olamazdı. Aile bağları, dostluklar, aşkların yarım kalmasına ne denli susabiliriz! Haberlerde benim kaç canaze, ceset deniliyordu fakat unuttular bir şey vardı ki onların hepsinin bir adı ve özenle yaşadıkları bir hayat söz konusuydu. Ben unuttum. Unutan insanı da insan olarak gö-

remem.

Ben bilinci bir insan olarak her şeyin parayla çözülemeyeceğini biliyorum. O evler yıkılarken hatıralar, aileler de enkaza dönüştü. "İnsanın kendine yüklenen bütün görevleri yaptıktan sonra işin sonucunu dine bırakmasını" isterdim. Uyanıyorum. Bu felakette yakınlarını kaybetmiş insanların yüreklerine bakmaya. Amacım melankoli yaratmak, bu felaketi hikâyeleştirmek değil. Binlerce güzel insanın hayalleri, hatıraları benim omuzlarımda bir yuvarak kaldı. Altından kalkamayacağım bir yük. "Cenaze değil yarım kalan aşklar. Ceset değil, olmamış hayaller."

Seda Bülbül

KAÇ DEPREM VURDU BİZİ

Yaşar Seyman

yasarseyman@gmail.com

Soğuk bir kış günü kaç deprem vurdu ülkemizi...

Güzelim ülkemizi bazı kentlerini yüzünü değiştirdi. Binlerce insanımızı bu güçlü sarsıntı yaşamadan kopardı. Oyle bir savruldu ki vicdanlı herkes sıcağı yatağından mahcupiyetle kalkıp, karını do-yurmak için sofrasına oturdu-ğunda lokmalar boğazına dizildi, yutkunamadı, utanarak kalktı so-fradan...

Kadın kentlerimiz üst üste dört depremle kalsından vuruldu...

Malatya, Adıyaman, Şanlıurfa, Kahramanmaraş, Hatay, Osma-niye, Adana, Gaziantep, Kilis, Di-yarbakır...

Depremi bir siyasi çalışma için gittiğim Kars'ta duyduk...

Ne telefonum sustu, ne mesaj-lar kesildi, gözyaşlarım kesilmese de her yere ulaşmaya çalıştım.

Siyasi ve toplumsal uğraş içi-nde bir de yazar olunca tüm kent-lerimizde zilini çalabileceğim dost-lar ve tanıdıklar var. Söyleştığım yerel gazetecilerin röportajları arşivimde duruyor. Kadın hakları sa-vunucuları, siyasetçiler, yazarlarla, okurların malleri tazeliğini koru-ken; orlar enkaz altında günlerce kalıp bu dünyadan göçtüler. Kala-rlarda hala ayakta! Yatacak otu-ra-cak yerleri yok.

Hatay depreminin tüm kıya-metini yaşayan ve Ankara'ya gelen dostum Antakya'nın ilk kadın be-le-diye başkanı İris Şentürk, eşi Ha-kan'ı, ablasını, kuzenlerini, onlarca

inşa ettiği devasa heykellere de düşmanca davranıyorduk. O da-ğ sadece lanetli atalarımızın, onların tanrıların yapılan heykellerini kırmaya gidiyorduk. Gel zaman git zaman atalarımıza lanetli de de-ni-şe aslında lanetli olmadıklarını, tam tersine oluşturdıkları dünya-nın çok uzamızda olan başka bir dünya olduğunu, herkesin evi an-lamında kapılarının, herkese her inanca açık olduğunu bu nedenle adlarına Komagene'ler denildiğini öğrendik. Antiakos'u, Zeus'u, Oromades'e 'Mithras'ı daha iyi anladık. Onlarla uyup onlarla uyuyorduk. Geçeleri o da-ğ çık-tı-ğımızda başka bir diyara gidiyoruz hissine kapılıyorduk. Kimimiz güneş doğunca güneşe döner, ki-mimiz yıldızlarla semaha tutuşur, kimimiz şarap içerdik. Şahiden atamız Antiakos bu da-ğda deme-niş miydi? "Tebaam şarap içerdik de taşkınlık yaparsa, askerlerim on-lara karşımsın", sanırım bu söze güvleniyorduk. Sonra ne olmuştu, zalim Romalılar bizi istila etmiş bu uğurluğu ele geçirmiş atalarımızı Roma'ya sürgün etmişlerdi. Bugün ise Nemrut'un lanetli çocukları başka bir sürgüne gidiyor. Ama bu sürgün uzun sürmeyecek. Geri döneceğiz. Yine yıldızlarla semah tutacağız. Yine güneşin doğuşunda güneş el açacağız, şarap içeceğiz. Yine herkesin yurdu yapa-cazı tücün koken Adıyaman'ı... Çünkü biz Nemrut'un ve güneşin iflah olmaz çocuklarıyız."

Osman'ın kapanan telefon-u-nun ardından hiçbir kırıka ağla-dım. Adıyaman'ım desem Hatay'ın boynu büyük kalır. Gaziantep'im alınganlık gösterir, Diyarbakır'ım Dicle gibi sessiz ve sitesiz akar. Osmaniye benim unuttu dıye si-temli seslenir. Adana'm, a z m'ni Çukurova sıcağı ile sardım. Yaşar Kemal, "Kız Seyhan, neredesi-n", diye yine seni anlara çağırır... Kilis'im acı acı gülümser dayana-mam... Mahzunu babam, "Elbistan Yeli" türküsünü geçmişten esiti-lerle yollar. "Sevdiğin yer Malatya'ya değmek", türküsünü çığır-sam, Emekçi "Oy Maraş Maraş", diye sazın teline uzak diyarlardan dokunur. Şanlıurfa'nın yüreği sı-z-larken, yararsa sarılma mı!

Depremi kalbinden vurduğu

kentlerin hepsi bizimdir. Birini di-ğerinden ayıramam. Her kentten bir mücadele, iş, okul, kalem kar-deşimin, yol arkadaşımın acısını derinden yaşıyorum.

Depremi ikinci haftasında ya-zıyorum...

İnsanlar başını sokacak çadır bulamıyor...

Yanardag gibiyim...

Ülkem gibiyim...

20. yüzyılda yaşayan Âşık Ser-dari: "Nesini söyleyim canım efendi-m! Gayri düzen tutmaz telimiz bizi-m!" diyor.

Yastan öğrenmek, geçmişin fay kırıklarını görmek, yırtıklarını dikmek var...

O nedenle "Gayri düzen tut-maz telimiz bizi-m," diyen Âşık Ser-dari'ye de başkaldırıyorum! Di-yarbakır'da eşiyile depreme yit-tiğimiz sanatçı Zilan Tigris'in de-diği gibi:

"Biz kırılmış soyun arsız dama-riyız. Kesilindiği yerden dal verip çiçek açarız"

Bunca acıyı hangi kalem yazar ki demeden yazmalıyız...

Yorulmak, acılara takılmak bize yakışmaz "İnat da bir murattır," deyip yine yeniden kolonları kes-memeyi, betondan çalmamayı, depreme dirençli evler kurmayı öğrenmeli, insan onuruna yakışan binalar inşa etmeliyiz.

El ele verip bize bunları yaşı-tanları tarih derinliklerine gö-merek, sevgiyle, güvenle, umutla yarınları yurumeliyiz...

Her şey var umutsuzluk yok!!!

Evinden kilometrelerce uzakta depremi duymak da bir başka sar-sıntıydı.

Biz ne şansız kuşağız böyle dar-beler, depremler, dışlanmaların bizlerde yarattığı acılar, durgun-luklar, duraksamalar, incinmeler nedense yaşamızın boyu dur du-rak bilmedi.

**"Hüzün Geldi
Türküler bitti
Halaylar durdu
Horanlar durdu
Al damar, mor damar,**

şah damar sustu

**Bahçeler put kesildi birer Etil
Meyveler salkımlı saçak taş.**

**Bir bulut yandı
Yaşadık bedava**

**Başını küllü oldu.
Hüzün geldi başkışeye kuruldu**

Yoruldu yüreğim yoruldu."

Bedi Rahmi Eyüboğlu'nun sevdiğim şiiri bu kez benim farklı et-kilesi de etiyordı!

dostunu, yol arkadaşını kaybetti.

O da-ğ gibi kadın bu unutulmaz sarsıntı ile sarılmış, canım dedik-lerini yitirmesine karşın dimdik karşımda kalanlara dayanışma isti-yor. Duyarlılık sürmeli diyor. Sani-yeler değil saliseler içinde depre-m ondan canlarını kopararak almış...

Depremde kadın olmanın zor-lukları başı başına bir makale...

Adıyamanlı dostum, insan hak-ları savunucusu avukat Osman Sü-zen, bugün yola çıktı! Adıya-man'dan gidiyor. Tütün koken şehrim, anılarım yok artık!

Biliyor musun?

"Biz Nemrut'un çocuklarına; lanetli bir coğrafyada doğduğumuz söylenmişti, bu göylesine büyük bir mitti ki yıllarca lanetli olduğumuza inanılmıştık. Nemrut'a, o Adıya-man'ın, Urfa'nın yer yerinden görülen yüce da-ğla nefretle ba-kyor, o da-ğ lanetli atalarımızın

Bal ve Zehir

feyhan güver

BiTi

BAYAN YANI

Her Zorlukta Gücünü Çekinmeden Gösterebilen Tüm Kadınların
Dünya Emekçi Kadınlar Günü Kutlu Olsun...

08.03
2023

BETÜL YILMAZ

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>